

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

w sprawie **P. R. M.** oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 228 § 4 k.k. w zw. z art. 228 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu bez udziału stron, w dniu 18 marca 2014 r., wniosku Sądu Rejonowego w L. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

postanawia:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 lutego 2014 r. (w postanowieniu błędnie wskazano 2013 rok), Sąd Rejonowy w L. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. sprawy o sygn. akt IX K [...] do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu swojego wystąpienia, że świadkami w tej sprawie są dwie osoby zatrudnione w tymże Sądzie w charakterze pracowników administracyjnych, którzy z uwagi na charakter pracy mają określone kontakty służbowe z sędziami orzekającymi w tym wydziale. Nadto, w postępowaniu przygotowawczym do odrębnego postępowania wyłączono materiały dotyczące popełnienia przez jednego z tych świadków czynu z art. 229 § 1 k.k., a przez drugiego z art. 233 § 1 k.k. Osoby te są więc zainteresowane

w określonym rozstrzygnięciu procesowym w niniejszej sprawie, a ich zeznania mają istotne znaczenie, co do prawidłowych ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego. Sytuacja ta, zdaniem sądu występującego z inicjatywą, może wywoływać podejrzenie u lokalnej opinii publicznej o braku warunków w tym Sądzie do obiektywnego rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Po zapoznaniu się z przedstawionymi aktami sprawy należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie brak jest przesłanek do uwzględnienia wniosku, gdyż nie zachodzi żadna z sytuacji uzasadniających odstępnie od właściwości miejscowej sądu, pierwotnie ustalonej na podstawie obowiązujących przepisów. Przypomnieć należy, że przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a przesłanki pozwalające na zastosowanie instytucji określonej w tym przepisie nie mogą podlegać wykładni rozszerzającej. Odstąpienie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić więc tylko wówczas, gdy okoliczności sprawy wskazują, że w sądzie tym brak jest warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny, czy też istnieje możliwość zrodzenia się w opinii publicznej wątpliwości co do bezstronności wszystkich sędziów danego sądu.

Sąd występujący z wnioskiem nie wskazał żadnych argumentów, które pozwoliłyby uznać, że w sądzie tym brak jest warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny. Za zasadnością wniosku nie może bowiem przemawiać jedynie to, że w przedmiotowej sprawie dwoje pracowników administracyjnych Sądu występuje w charakterze świadków. Podkreślić należy, że zeznania każdego świadka, niezależnie od tego kim jest i w jakiej instytucji jest zatrudniony, zawsze podlegają ocenie orzekającego w sprawie Sądu, zgodnie z obowiązującymi przepisami. Analiza akt wskazuje, że właściwy miejscowo Sąd posiada zdolność do rozpoznania sprawy z zachowaniem zasady bezstronności, a dobru wymiaru sprawiedliwości nie służy nadmierne wykorzystywanie instytucji wynikającej z art. 37 k.p.k., bowiem podważa zaufanie do niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.